

DE MOORD OP DE STIER

MICH
NOOTEN

De moord op de stier

Mich Nooten

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: september 2021
Mich Nooten

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Eva Disselhoff, Machteld Stiling
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8311-581-8
| ISBN Paperback: 978-90-8321-557-0

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Zomer 2016

Het is stikdonker geworden buiten, de maan laat zich niet zien. Er brandt nog maar een enkel lampje in het chalet. Het dode lichaam ligt op het bed in het slaapkamertje, waar de gordijnen gesloten zijn. Miranda heeft zwarte huishoudhandschoenen aangedaan en is alles aan het opruimen, met trillende handen. De seksspeeltjes opbergen, de glazen afwassen, alles wat verslag kan doen van het verloop van de avond wordt verwijderd of schoongemaakt. Steeds kijkt ze, met enige angst, even naar het lijk. Straks blijkt hij toch niet dood, schiet hij omhoog en valt hij aan. Dan zal zij waarschijnlijk degene zijn die de confrontatie niet overleeft.

Ze heeft een kleine koffer gevonden die ze inpakt met kleding uit zijn kast en die ze verzwaart met een paar dumbbells uit de zitkamer. Onderbroeken, sokken, wat broeken, overhemden. Ondanks de paniek in haar lijf neemt ze er de tijd voor en dwingt ze zichzelf zorgvuldig te blijven; ze moet toch wachten tot het nacht is en iedereen op het park in diepe rust is. Dat duurt nog even. Wat moet ze doen met die uren? Televisiekijken? Dat wordt niks, ze kan zich nu op niets anders concentreren dan op dat wat er gedaan moet worden. Ze moet gewoon wachten. Wat is er nog te doen? Waar zijn de sleutels? O ja, daar liggen ze. Zijn dat alle sleutels? Ook die van de auto? Zo te zien wel.

Even zitten dan maar, en haar ademhaling onder controle proberen te krijgen.

Bijna twee zenuwachtige, absurdistische uren later – die ze doorgebracht heeft met het honderd keer opnieuw stap voor stap doornemen van alles wat nog gaat volgen en met zichzelf steeds weer toespreken dat het goed is wat ze gedaan heeft, omdat het gewoon niet anders kon, er was geen andere mogelijkheid – besluit ze dat het moment gekomen is. Ze houdt de huishoudschoenen aan, zet een van Ruuds basketbalpetten op, doet het laatste lichtje uit en stapt naar buiten de houten veranda op. Even staat ze daar in het donker en ziet tot haar opluchting dat het inderdaad een uitgesproken duistere nacht is, met hier en daar in de verte een geel glimmertje van een buitenlamp. Er is niemand in de buurt, er heerst doodse stilte.

Ze schuifelt langs het huisje naar de auto en opent het portier van de rijder, waarbij niet meer te horen is dan het zachte klikken van het slot. Dan loopt ze terug, gaat weer het chalet binnen door de openslaande deuren, die ze achter zich open laat staan. Even later sleept ze het loodzware lijk van Ruud naar buiten, de donkere veranda op. Het is een zware klus, het gaat stukje voor stukje, met schuifjes van twintig centimeter per keer. Hoewel het haar veel moeite kost, maakt ze bijna geen geluid. Ze hijgt flink, maar stopt steeds even en probeert haar ademhaling te vertragen. Even licht er niet al ver weg op het terrein een lampje op. Ze stopt en wacht. Het gaat weer uit. Ze zeult verder, de veranda af, het pad op.

Een paar minuten later heeft ze hem bijna op de rijdersstoel gehesen. Er steekt alleen nog een laatste been uit en met veel moeite propt ze ook dat naar binnen en sluit ze vervolgens het portier.

Even staat ze daar uit te blazen, in de koelte van de late avond. Wat is ze in godsnaam aan het doen? Wat heeft ze gedaan? Het is bijna niet te bevatten. Eén ding is inmiddels zeker: ze kan niet meer terug. Dood is dood. Dit is nooit meer terug te draaien. Ze moet door.

Ze loopt naar het schuurtje, dat gelukkig open blijkt, en gaat naar binnen. Het is er donker en het ruikt er muf. Licht aandoen is geen goed idee, het moet maar op de tast. Wat hebben we hier? Een grasmaaimachine. En wat is dit?

Even later komt ze naar buiten met een schep. Ze loopt terug naar de auto, opent een achterportier, legt de schep op de achterbank, sluit het portier voorzichtig, met niet meer geluid dan een kleine klik, loopt weer terug en gaat het chalet binnen. Vrijwel meteen komt ze weer naar buiten met de kleine, maar toch behoorlijk zware koffer, haar eigen ruime handtas en de sleutelbos. Nadat ze de deur van het chalet afgesloten heeft – met trillende vingers heeft ze naar de goede sleutel gezocht, steeds maar weer haar paniek onderdrukkend –, legt ze de koffer en de tas op de achterbank. Dan opent ze het portier van de bestuurder, stapt in en blijft even in stilte zitten om haar ademhaling onder controle te krijgen. Na een lange halve minuut start ze de auto en rijdt ze langzaam naar achteren.

Hoofdstuk één is afgesloten; het is verlopen zoals ze had gepland. Het gaat goed. Ze is weg nu uit dat verschrikkelijke huisje en dat lucht op. Hoofdstuk twee nu. Het moeilijkste, zwaarste, gevaarlijkste.

De auto glijdt zonder ontstoken koplampen met niet meer dan een paar kilometer per uur over het terrein, in de richting van de afgelegen kavel waar ze de vorige dag geweest is met de medewerkster van het park. Die koplampen, daar had ze niet aan gedacht. Uit is natuurlijk verdacht, aan vraagt aandacht. Stadslichten misschien? Nee, ze kiest toch maar voor de duisternis. Iedereen is binnen en slaapt.

Het is een ritje van hooguit een halve minuut, minder nog. Ze zet de auto stil aan de zijkant van het verharde pad, draait de sleutel in het contactslot om en wacht. Stilte. Er is niemand.

Ze stapt uit, weer bijna zonder geluid te maken, opent het achterportier en pakt de schep. Net op dat moment ziet ze in haar ooghoek iets oplichten, verderop, aan het einde van het pad. Een klein, roodachtig puntje, alsof er iemand een sigaret rookt. Een fractie van een seconde slaat haar hart over, maar ze krijgt zichzelf onder controle, legt de schep in het gras, opent het portier met twee handen tegelijk en stapt snel terug in de auto.

Ze zit als verstijfd op de chauffeursstoel, terwijl haar hart tekeergaat in haar oren. Ze tast omhoog en richt het achteruitkijkspiegeltje. Er komt iemand aan. Een rokende man met een hond die om hem heen cirkelt. Ze tast naar de

sleutels in het contactslot. Haar eerste impuls is te vluchten, te verdwijnen, weg te rijden, maar ze realiseert zich onmiddellijk dat dat alles in de war zou sturen en dat ze dan echt een enorm probleem heeft. Haar ogen schieten heen en weer, in de hoop dat zich ergens iets van een oplossing aandient, terwijl ze koortsachtig nadenkt. Ze zit met een lijk in een stilstaande auto en er komt iemand aan. Ze hoort de man denken. Wat doen die mensen daar in die auto? Verdomd, dat is inderdaad een idee, een idioot idee, maar voor kritiek en evaluatie heeft ze geen tijd, elke seconde telt. Ze doet de basketbalpet af, gooit haar haar los, tilt haar linkerbeen omhoog, rolt wat naar rechts en hijst zich op het lijk naast zich, met haar gezicht naar hem toe. Dit is een verschrikkelijke nachtmerrie, schiet er door haar heen, dit is absolute horror, maar ze heeft geen keus. Langzaam begint ze op en neer te bewegen, een klein stukje omhoog en weer omlaag, terwijl ze de naderende man over de schouders van de dode Ruud heen in de gaten houdt. Die schuifelt nog steeds rustig rokend haar kant op, stapje voor stapje, terwijl de hond heen en weer loopt, aan ieder graspolletje snuffelt en her en der zijn poot optilt. Dan maakt ze haar verticale bewegingen wat groter en heftiger, waardoor de auto meebeweegt, en begint ze geluid te maken, te kreunen en te zuchten.

De man houdt opeens in en kijkt haar kant op. Hij ziet nu ongetwijfeld de donkere, stilstaande auto verderop, die subtiel op en neer beweegt. Hoort hij het gehijg, de seksgeluiden? Dat kan

bijna niet anders. Nog even staart hij naar het tafereel, dan draait hij zich om en loopt terug, de andere kant op. De hond volgt hem.

Miranda wacht tot hij uit het zicht verdwenen is en stopt dan met haar bewegingen. Even rust ze uit, met de zijkant van haar hoofd tegen dat van de dode Ruud. Het is bizar om weer zo dicht bij hem te zijn, bedenkt ze. Zo in de stilte voelt hij bijna vertrouwd en als haar partner in crime, alsof ze dit allemaal samen gedaan hebben. Ze wacht nog even, tast naar de pet en zet die weer op haar hoofd, opent het portier en verlaat de auto. Weer staat ze even in stilte in de frisse duisternis. Het helpt haar om tot rust te komen en dat is nodig, nu al haar zintuigen voortdurend op scherp staan en ze tot het uiterste alert is.

In de losse aarde van de brede, maar ondiepe kuil, die hier is gegraven voor het nieuwe chalet dat al klaarstaat op de kavel ernaast, graaft ze een nieuwe kuil. Deze hoeft natuurlijk niet zo groot te worden; iets van zeventig centimeter diep, vijftig centimeter breed en twee meter lang. Hoewel de bovenste laag aarde inderdaad losligt vanwege de eerdere werkzaamheden van de kleine graafmachine, is het zwaar werk en al snel gutst het zweet langs haar voorhoofd. Toch voelt het goed; ze gebruikt nu tenminste de spieren die zo gespannen stonden en hoewel de haast nog steeds in haar raast, ontspant ze er enigszins van.

Een kleine vijftien minuten kost de klus. Tussendoor rust ze steeds even een paar seconden om in de stilte vast te stellen dat er

nog steeds niemand in de buurt is. Als ze klaar is, loopt ze terug naar de auto, opent met twee handen het bijrijdersportier en zeult het lijk de auto uit. Dit gaat heel wat gemakkelijker dan erin. Ze kijkt naar de zware, zwarte gestalte aan haar voeten. Daar ligt hij, terwijl hij er niet meer is, bedenkt ze. Dood is dood, hij maakt het allemaal niet meer mee.

Dan trekt ze het zware lichaam in de richting van de kuil, terwijl ze steeds even een paar passen terugloopt om het sleepspoor uit te wissen. Gras vouwt ze weer omhoog, sporen in het zand veegt ze weg met haar schoenen.

Als Ruud er voorover in ligt – dat kwam zo uit –, schept Miranda de kuil weer dicht. Elk stukje van hem dat bedekt wordt met de donkere aarde verdwijnt, om nooit meer terug te keren, zo voelt dat. Als hij helemaal aan het oog onttrokken is en ze de kleine dichtgegooide kuil netjes heeft aangestampt, verspreidt ze de overgebleven aarde zo dat het lijkt of daar niets gebeurd is. Voor zover ze dat kan zien in het donker. En weer blijft ze daar dan even stilstaan, een paar seconden maar, en kijkt, nee, vóélt om zich heen. Nee niks, stilte, niemand in de buurt. Geweldig. Hoofdstuk twee is bijna afgerond. Het zwaarste werk is gedaan.

Ze loopt naar de auto, stapt in en rijdt weg. Langzaam, rustig, nu wel met de lichten aan. Iemand verlaat midden in de nacht het park, dat kan, er kan iets aan de hand zijn ergens, iemand moet ergens dringend naartoe.

Even later rijdt de auto van Ruud rustig het park af, houdt even in voor de slagboom bij de receptie, die vanzelf opengaat, en draait dan de weg op, de nacht en de anonimiteit in. Miranda voelt een enorme last van zich afglijden. Met het park laat ze de spanning achter zich en gaat ze de vrijheid tegemoet. Wat kan haar nu nog overkomen? Rustig rijden, je aan de regels houden, niet opvallen, daar gaat het nu om.

Op een verlaten weg, een paar kilometer verderop, zet ze de auto in de berm. Ze stapt uit, opent het achterportier, haalt de schep en de koffer eruit, klikt die laatste open en gooit vervolgens alles in de sloot. De koffer stribbelt nog even tegen, maar loopt dan al snel vol, zinkt en verdwijnt. Het is alsof het geweken kroos zich daarna weer beschermend over haar misdaad dichtvouwt.

Na een rit van drie kwartier stopt Ruuds auto bij de slagboom van een parkeergarage vlakbij terminal 1 op Schiphol. Met haar haar weggestopt in de pet en de zonneklep omlaag – er zal wel ergens een camera hangen – trekt Miranda een kaartje en rijdt naar binnen. Ze draagt nog steeds de huishoudhandschoenen.

Een paar minuten later, zonder die handschoenen nu, loopt ze de terminal uit, met niets anders bij zich dan haar ruime handtas. Ze is nu iemand die even op en neer moest naar Londen of Parijs of zo. Er zijn toch goedkope nachtvluchten? Ze wandelt rustig naar een taxi en stapt in.

Heel laat in de nacht sluipt Miranda het

appartement binnen. Ze doet geen lichten aan, staat even stil, luistert, en loopt dan richting de badkamer.

Onder de douche laat ze het warme water over haar gezicht stromen, met haar ogen gesloten. Ze merkt dat ze trilt, haar handen trillen, voor het eerst die avond. Ze is rustig nu, maar haar lichaam beweegt uit zichzelf en probeert de spanning kwijt te raken.

De volgende ochtend wordt op de afgelegen kavel waar Miranda de kuil in de kuil heeft gegraven het nieuwe huisje geplaatst. Mannen schuiven het precies op de goede plaats, om vervolgens de verplichte nepwielen eronderuit te halen. Mooi, die staat.

Op dat moment zit Julia in het appartement aan de koffie en een eitje en verschijnt Miranda in de keuken, rommelig en slaperig. 'Goeiemorgen,' zegt ze.

'Goeiemorgen. Laat geworden hè? Ik heb je niet eens gehoord.'

'Ik heb zachtjes gedaan.'

'Was toch wel leuk, dus?'

'Leuker dan ik dacht in ieder geval.'

'Seks gehad?'

'Beetje. Soort van. Ik kwam er niet helemaal onderuit.'

'Hoeft toch niet?'

'Nee, maar ja.'

'Maar geen blijvertje dus?'

'Nee, geen blijvertje. Zeker niet. Hoe is het met jou?'

‘Wel oké. Redelijk geslapen.’

‘Mooi. Je ziet er ook weer een stukje beter uit dan gisteren. Over een week of zo ben je vast weer helemaal de oude.’ Miranda schuift aan de keukentafel. Trilt ze nog? Nee. Gelukkig niet.

Het is klaar. Ze heeft gedaan wat ze moest doen. Nu rest haar het grote zwijgen, voor altijd, voor zolang als ze leeft.

2001

Het is de zomer van het tweede jaar van de eenentwintigste eeuw, vlak voordat de wereld zijn onschuld verliest. Hangt het onheil in de lucht? Zijn er periodes die meer rampen voortbrengen dan andere? Het lijkt er soms op. Twee jonge meisjes, Miranda van twaalf en haar zusje Julia van tien, zijn alleen thuis in hun bescheiden, maar nette woning in een rustige nieuwbouwwijk in Haarlem. De oudste vlecht het haar van de jongste, zorgvuldig en met tederheid, wat een terugkerend ritueel voor hen is.

‘Je moet altijd mijn haar vlechten,’ zegt Julia. ‘Ook als we heel erg oud zijn geworden. Dan nog moet je dat doen. Beloof je dat?’

‘Ik beloof het,’ zegt Miranda. ‘Ik beloof plechtig dat ik altijd je haar zal vlechten.’

‘Want jij blijft altijd mijn beste vriendin.’

‘Dat weet je nog niet zeker. Misschien komt er iemand in je leven die een nog betere vriendin wordt. Dat zou kunnen.’

‘Nee, dat kan niet. Want jou ken ik langer. En ik hou nu al van jou en liefde groeit. Dus dat kan niemand ooit nog inhalen. Jij houdt toch ook van mij?’

‘Jazeker. Natuurlijk.’

‘Wij zijn zusjes en we laten elkaar nooit in de steek. Dat doen we niet omdat we dat niet willen.’

Miranda knikt en vlecht verder.

Hoe jong ze ook zijn, het onderscheid is al gemaakt: Julia is de gevoelige, de kwetsbare, Miranda de sterke en onafhankelijke. Die tegenstelling is nu alleen nog maar amusant en interessant. Ze praten de hele dag met elkaar over waar ze het eens over zijn en waarover niet en ze hebben het er ook steeds weer over dat ze zusjes zijn en dat dat een wonder is. Steeds weer bevestigen ze dat ze van elkaar houden. Tussendoor lachen ze om kleine, onbeduidende dingen, om rare stemmetjes die ze opzetten of rare woorden die ze bedenken of ooit bedacht hebben en herhalen. Ze hebben hun eigen wereldje waarin ze graag vertoeven; de jongste omdat ze zich er beschermd en veilig voelt, de oudste omdat ze iemand heeft om voor te zorgen, wat haar gelukkig maakt.

‘Wat natuurlijk wel kan, is dat je een man tegenkomt die belangrijker voor je is dan ik,’ zegt Miranda. ‘Zo gaat dat meestal. Ik denk dat mama ook meer houdt van papa dan van tante Sophie.’

Daar denkt Julia even over na. ‘Ja, dat denk ik ook,’ zegt ze dan. ‘Maar denk je dat mama en tante Sophie vroeger ook zo waren als wij? Ik denk het niet.’

‘Nee. Ik denk het ook niet. Alles was anders vroeger.’

‘Ik vind het nu beter. En ik ben blij dat jij mijn zus bent en niet Sophie en dat we nu leven en niet vroeger.’

Ze gaan op dat moment zo in elkaar op dat ze niet zien dat er een politieauto voor het huis stopt, waar twee agenten uit stappen: een man en een vrouw. Ze kijken ernstig, praten even met elkaar, lopen dan naar de voordeur van het huis. De mannelijke agent drukt op de bel. Het duurt even voordat Miranda in de deuropening verschijnt. Ze kijkt de twee vrolijk aan en verwelkomt hen nieuwsgierig. De aankondiging dat er iets gebeurd is, in combinatie met hun ernstige gezichten, zorgt voor een verandering op haar gezicht. Even aarzelt ze, dan vraagt ze de agenten binnen te komen, met angstige ogen, die op slag volwassener staan dan bij haar leeftijd past.

‘Het is de politie.’

‘De politie?’ Julia lacht even, maar dan ziet ook zij de ernst en ze schrikt.

Als de twee agenten tegenover de twee nerveuze meisjes zitten, zeggen ze wat ze te zeggen hebben. Hoe voorzichtig en bedeesd de mededeling ook gedaan wordt en hoe de agenten het ook stapje voor stapje opbouwen, ze blijft wat ze is. Miranda en Julia luisteren toe met bleke gezichten, terwijl ze roerloos naast elkaar op de bank zitten. Het zijn zulke droge en simpele woorden, maar ze hebben een enorme betekenis, die op dat moment nauwelijks te overzien is. Miranda stelt vragen, de vrouwelijke agent geeft haar rustig, geduldig en lief antwoord.

Dan is gezegd wat gezegd moest worden en even gebeurt er niets. Vervolgens tast het oudere meisje naar haar jongere zusje en ze trekt haar tegen zich aan, met tranen in haar ogen. Op Julia’s

gezicht is nog niets te zien; zij laat zich omhelzen en staart voor zich uit. Langs haar hoofd hangt één vlecht die al klaar is en één die half uit elkaar hangt, in vage, rommelige strengen.

Die avond komt tante Sophie om bij de twee meisjes te zijn, maar Julia sluit zich op in haar kamer en alleen Miranda mag daar naar binnen. 'Maar zij kan er niks aan doen, Juul,' zegt Miranda nadat haar zusje haar heeft binnengelaten en ze samen en dicht bij elkaar op haar bed zijn gaan zitten. 'Ze komt hier om ons te helpen.'

'Ik wil niet dat zij hier is. Ik wil hier alleen met jou zijn. Ik wil met jou huilen, niet met haar.'

'Waarom niet? Ze is mama's oudere zus. Zij heeft ook verdriet.'

Julia schudt haar hoofd. 'Nee,' zegt ze. 'Niet ons verdriet, en ons verdriet is van ons. Daar heeft zij niks mee te maken.'

Ze zitten samen, zoals ze al zo vaak samen hebben gezeten bij veel kleine drama's, en houden elkaar innig vast.

'Nu wil ik ook dood,' zegt Julia.

'En dan wil je mij hier alleen achterlaten?'

'Je kunt met me meegaan.'

'Nee, dat kan niet. Dat wil ik ook niet. Dat zouden papa en mama zo verschrikkelijk vinden. Ze zijn al dood en dan dat er nog bij. Dat is echt te erg.'

'Ze weten het toch niet? Of denk jij dat ze uit de hemel naar ons kijken, of zoiets stoms? Wie gelooft dat nou?'

'We weten het nooit zeker. Zij zouden in ieder geval graag willen dat wij een fijn leven hebben.'

‘Hoe kunnen wij nou ooit nog een fijn leven hebben? Alles is nu voor altijd verpest.’

‘We kunnen proberen er nog iets van te maken. Ik vind dat we dat moeten doen. En we hebben elkaar.’

‘Als je maar weet dat als jij ooit ook doodgaat, ik mezelf ook doodmaak. Dat weet ik zeker. En we moeten vanaf nu altijd samenblijven. Om op elkaar te passen, zodat er niks gebeurt. Beloof je dat? Dat we altijd samenblijven om op elkaar te passen?’

‘Ik beloof het.’

Een aantal dagen later staan ze naast elkaar op een begrafenis met veel gasten. Ze hebben dezelfde jurken aan, die door tante Sophie voor de gelegenheid zijn gekocht. Naast de graven staan twee kisten met veel bloemen erop en eromheen. Miranda staat er dicht bij, kijkt ernstig, maar toont verder geen emoties. Julia staat tegen haar aan, leunt in haar alsof haar eigen benen haar niet kunnen dragen, en huilt. Haar lichaam schokt heen en weer, ongecontroleerd en paniekerig, terwijl ze het snot schaamteloos uit haar neus laat lopen. Miranda houdt zich groot en pakt haar zusje nog steviger beet.

Achter hen staan ernstig kijkende mensen die het tafereel verdrietig en met ogen vol tranen gadeslaan. Het is het leven en bij het leven hoort de dood, maar zoiets als dit breekt ieders hart. De twee meisjes zijn vanaf nu op elkaar aangewezen, dat weet iedereen.

‘Ik heb papa geen kus gegeven toen ze

weggingen,' zegt Julia later die dag als ze met de hele familie bij elkaar zitten. 'En misschien zat hij daaraan te denken en lette hij daarom even niet goed op het verkeer. Het is allemaal mijn schuld.'

Begin 2016

Het café is eenvoudig, en duidelijk ingericht voor jonge mensen. Het is een populaire plek, zo te zien aan de drukte. Een enkeling is er boven de dertig en wordt door de rest, twintigers en late tieners, waarschijnlijk aangezien voor een bejaarde. Mooie, jonge mensen zijn het, allemaal, door de natuur aantrekkelijk gemaakt voor elkaar. Hun huid is glad, hun haar glanzend, hun lichamen slank en strak.

Miranda en Julia, allebei volwassen nu en mooi en vrouwelijk, dansen met elkaar op de kleine dansvloer. Miranda valt meteen op vanwege haar rondingen, haar brede lach en enorme bos haar, waardoor Julia met haar fijne, regelmatige gezicht en haar frêle, slanke lichaam vaak over het hoofd wordt gezien. Samen hebben ze veel plezier en ook daardoor worden ze uitvoerig en schaamteloos bekeken door de jonge mannen en de grote jongens die met een biertje aan de bar of naast de dansvloer staan. Miranda is zich bewust van alle wellustige blikken, maar reageert er niet op. Ze speelt dat ze alleen maar met haar zusje bezig is en dat ze niets anders in de zin heeft dan bewegen op de muziek.

Op de hoek van de bar zit een jongeman van tegen de dertig die anders lijkt dan de anderen. Zijn kleding en zijn uitstraling zijn volwassener.

Hij oogt meer als een man van de wereld. Ook hij heeft oog voor dat ene aantrekkelijke meisje op de dansvloer, maar zijn blikken zijn anders, niet koortsig of smekend, maar spottend bijna; ze gaan vergezeld van een superieur, ironisch lachje. Julia heeft hem gespot, kijkt een paar keer zijn kant op en roept er iets over in het oor van Miranda, die daarna ook even naar hem omkijkt. Hij ziet het en glimlacht naar haar, waar zij niet op reageert. Ze wendt haar blik weer af en danst verder met haar zusje, vrolijk, uitbundig en genietend van alle aandacht die ze krijgt.

De man roept iets tegen de barman en wijst op de twee jonge vrouwen op de dansvloer.

Even later zitten Miranda en Julia met de jongeman en een drankje aan een van de tafeltjes in het rustigere gedeelte van het etablissement, een halfopen ruimte waar de muziek minder hard klinkt.

‘Wonen jullie ook bij elkaar?’

‘Jazeker,’ zegt Miranda. ‘We zijn zelfs zusjes.’

‘Is jullie huis hier in de buurt?’

‘Het is een appartement. En waarom wil je dat weten?’

‘Rustig maar. Het was maar een vraag.’

‘Het is hier vlakbij,’ zegt Julia. Haar grote zus kijkt haar van opzij aan. ‘Ik geef hem toch geen adres? En het is toch geen geheim?’ Ze heeft gedronken, wat haar minder verlegen maakt dan anders.

De jonge man grijnst. ‘Mag ik het adres niet weten?’

‘Van mij wel,’ zegt Julia. ‘Kom maar een keer bij ons langs. Vanavond of zo.’

‘Dat lijkt me een goed idee. Heel erg goed zelfs. Jullie zijn prachtig.’ Hij wendt zich tot Miranda, kijkt haar eerst recht in de ogen en richt zijn blik dan iets lager, naar de welvingen in haar half openstaande blouse. ‘Echt heel erg mooi.’

‘Niet zo kijken,’ zegt ze.

‘Waarom niet? Je bent het waard.’

Julia leunt naar achteren. Het gaat weer zoals altijd, de interesse gaat uit naar haar uitdagend geklede zus en zijzelf is weer eens niet meer dan de toeschouwer. En deze keer is dat echt jammer. Deze man doet iets met haar, hij heeft iets wat haar raakt, op allerlei manieren.

‘Ik ben Ruud,’ zegt hij. ‘En ik zou het echt heel erg leuk vinden om straks nog even iets bij jullie te komen drinken. Als het mag.’

‘Vergeet het maar,’ zegt Miranda. ‘Bedankt voor het drankje. Kom Juul, we gaan weer dansen.’ Ze staat op en trekt haar zusje mee.

Later die avond, als er genoeg gedanst en gedronken is en ze staan te wachten op een Uber die maar niet komt, komt Ruud ineens in een zwarte auto grijnzend voorrijden. ‘Mag ik jullie naar huis brengen? Ik heb bijna niks gedronken. Ik zweer het.’

De zusjes kijken elkaar aan en stappen dan toch in. ‘Je mag niet mee naar binnen,’ zegt Miranda. ‘We gaan slapen.’

‘Hoeft niet. Ik vind het al leuk om even samen in de auto te zitten.’

Tien minuten later worden ze voor de

ingang van de flat waarin hun appartement zich bevindt afgezet. Ruud dringt niet aan, wacht tot ze de buitendeur hebben geopend en rijdt dan zwaaiend weg.

‘Knappe vent,’ zegt Miranda. ‘Maar mij iets te glad.’

‘Hij wil jou, mij natuurlijk weer niet,’ zegt Julia bozig. ‘Als hij mij had gewild, had ik ‘m meteen mee naar boven genomen.’

‘Niet verstandig. Veel te snel. Je moet ze laten werken, geloof me nou. Dat vinden ze leuk.’

‘Dus de volgende keer mag hij mee?’

‘Ik weet het niet. Ik vertrouw hem niet.’

‘Leuk toch? Gevaarlijke mannen zijn juist aantrekkelijk. Ik zou het wel weten.’

‘Hou op. Ik ben moe, ik wil slapen,’ zegt Miranda.

Als Julia een week later een uur eerder thuiskomt dan gepland – haar yogaleraar is ziek, dus de les ging niet door –, ziet ze de zwarte auto van Ruud voor de deur staan. Dus toch. Ze gaat met de lift naar boven, opent zachtjes de voordeur en sluipt naar binnen.

Even later zit ze in het kleine keukentje te luisteren naar de geluiden van een vrijpartij. Het gaat er nogal heftig aan toe daar in de slaapkamer van Miranda. Er valt iets, er breekt zelfs iets en Miranda’s kreten van genot en overgave zijn duidelijk te horen. Julia luistert ernaar met een mengeling van somberheid en interesse.

Dan komt ze op een idee. Ze aarzelt, staat op, gaat dan weer zitten, staat weer op en schuifelt voorzichtig in de richting van het geluid.

De deur naar de slaapkamer staat op een kiertje en voorzichtig duwt ze hemeen klein beetje verder open, zodat ze naar binnen kan kijken en zicht heeft op wat er op het bed gebeurt. Ze ziet hoe Ruud haar zus, die voorover op haar knieën zit, van achteren neemt, met wilde, krachtige bewegingen, op het gewelddadige af. Ze kijkt met open mond naar het tafereel, gefascineerd door de heftige dierlijkheid. Hoe zou dat voelen, als je zo gebruikt wordt door een man? Voel je je dan meer vrouw dan anders?

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=moord-op-de-stier>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ